

ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ἡ εξέλιξις τοῦ πολέμου. Στὸς ἡρωϊκοὺς χρόνους. Ἡ μονεμαχία Ἑκτορος καὶ Ἀχιλλεύου. Ἡ φιλοπατρία. Ὁ πόλεμος κατὰ τὸν μεσαίωνα. Οἱ πανοπλίαι τῶν ἱπποτῶν. Μηχανήματα καὶ οἱ ἑλέφαντες. Ὁ πόλεμος τῆς πυρίτιδος. Στὸς νεωτέρους χρόνους κτλ.

Η ΙΩΑΝΝΑ ΝΤ' ΑΡΚ (Ἀνδριάς τοῦ γλύπτου Φερμύ). Κατὰ τὸν μεσαίωνα δίδει οἱ μαχηταὶ φοροῦσαν χαλύβιδινες πανοπλίες. Καὶ ἡ Ἰωάννα ντ' Ἀρκ, ἡ ἡρωϊκὴ παρθένος ποῦ ἐπορεύθη εἰς τὴν Γαλλίαν, δὲν ἱππολεμοῦσε νο τρωμερὸ χημικὸν πόλεμον. Ἀπ' αὐτὴν τὴν πανοπλίαν τῆς.

στάτη παρακολούθησις τῆς ἐξελίξεως τοῦ πολέμου διὰ μέσον τῶν αἰώνων.

Ὅπως εἶνε γνωστὸν, οἱ πρῶτοι λαοὶ ἦσαν φυλὰς συγκεντρωμέναι γύρω ἀπὸ ἐνὸς ἀνδρα πῶς ἰσχυροῦ καὶ πῶς δυνατοῦ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἄλλου. Γι' αὐτὸ ἦσαν φυσικὴ ἡ τύχη μιᾶς μάχης νὰ κρίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἀνδρός αὐτοῦ. Πολλὰς φορές μάλιστα ἡ γενικὴ μάχη σταματοῦσε γιὰ τὴν ἀνδρείαν τοῦ ἀνδρός αὐτοῦ. Ὁ ὅλος ἀγὼν ἐκρίνετο τότε ἀπὸ τὴν μονομαχίαν αὐτῆς.

Θυμηθῆτε σχετικῶς τὴν ἀσκήσιν περιγραφὴν τοῦ Ὁμήρου, τῆς θυμολογικῆς μονομαχίας τοῦ Ἀχιλλεύου καὶ τοῦ Ἑκτορος. Στὴν ἀρχὴ οἱ δύο ἀντιμέτωποι ἦσαν ἐκτοξεύοντες ἐναντίον ἀλλήλων βαρεῖα λόγια καὶ βροχίαι. Μὰ ἀπὸ τὰ λόγια δὲν ἀρροῦν νὰ ἀρξοῦν τὴν μάχην. Τὰ ἀκόντια τοῦ ἀνδρός αὐτοῦ σφαιρίζουν σὲν ἀέρα, μὰ οἱ δύο τ' ἀπαρθεύουν μὲ ἐπιήδειες κλισίαι τοῦ κοροιοῦ τους. Ἐπειτα,

ὁ γυνὴς τοῦ Προίμου ἰσχυρὸν τὸ μέγεθος τὸν ἰσχυρὸν καὶ ὁρμὴν ἐκτείνοντες τὸν Ἀχιλλεύον. Μὰ καὶ ὁ Ἀχιλλεύς, μαίνεσθαι ἀπὸ τὴν ὀργὴν του, γένεσθαι ἐκτείνοντες τὸν ἑχθρὸν του καὶ ἀποφεύγοντες τὸν καὶ χτυπήματα του, τοῦ βυθίζει τὸ ξίφος του σὲν αἷμα. Ὁ πληγωμένος σφαιρίζεται κατὰ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ τοῦ λέει: «Σκύλας, θὰ ἐλθῶς νὰ σοῦ φάω τὴν καρδίαν γιὰ τὸν καὶ χτυπήματα σου. Μὰ τὸ σῶμα σου θὰ μείνῃ ἀταφὸν καὶ θὰ το φάω τὰ σκυλλὰ καὶ τὰ κοράκια».

Οἱ παριστάμενοι Ἕλληνες θαυμάζουν τὸ μέγα ἀνδραγαθία καὶ τὴν θείαν ὁμορφίαν τοῦ Ἑκτορος. Ὁ Ἀχιλλεύς ἐνταπεινῶς δίδει ἀπὸ τὰ πεδία τὸ νεκρὸν πρὸς ἀντίπαλόν

τοῦ, πίσω ἀπὸ τὸ ἄρμα του καὶ τὸν σέβει ἔτσι μὲν ἀπ' αὐτὴν τῆς Τροίας, ἀπὸ τῆς ἐπάλξεως τῶν ὁπλίων ἢ ἡτῆρα τοῦ Ἑκτορος, βλέποντάς τον νεκρὸν καὶ ἐξευτελισμένον, ἐξοχίζει τοὺς πέπλους τῆς, ἐξ ἑσθῆς τὰ μαλλιά τῆς καὶ βιάζει κραυγὰς ἀπογνώσεως καὶ οὐδύνης. Οἱ Ἕλληνες πάλι βλέποντες τὸ ἄρμα καὶ τὸν ἑαυτοῦ τοῦ ἥρωος τῆς Τροίας, καταματωμένον ἀπὸ τῆς πέτρης καὶ παραμορφωμένον τραγουδοῦν ἕνα νικητήριον θυρίδιον.

Σιγὰ-σιγὰ οὕτως τὰ κράτη ἀρχίσαν νὰ ἐπεκτείνωνται καὶ νὰ ὁργανώνονται. Φυσικὴ συνέπεια αὐτοῦ ἦταν νὰ παρῇ καὶ ἡ πόλις ὅλη ὅψη. Ἀρχίζουν πρὸς νὰ λαβαίνοντες μέρος σ' αὐτὸν πραγματικὸν στρατιωτικὸν διοικητικὸν ἀπὸ στρατηγού, ἀπὸ τοὺς ὁποίους μνηστικοὶ ὑπῆρξαν μοναδικοὶ γινώσκαι τῆς στρατιωτικῆς τακτικῆς. Ἐνα καινούργιον αἶσθημα ἀρχίζει νὰ πλανᾶται πάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐκτείνοντες καὶ δίδει σὲν πόλεμον μὴ ἐξωστῆς εὐγένειας: τοὺς τάφους τῶν προγόνων, τὸ αἶσθημα τοῦ σεβασμοῦ πρὸς τὸν μὲν τὸ μέλλον, μὲ μὴ λέξη ἢ φιλοπατία.

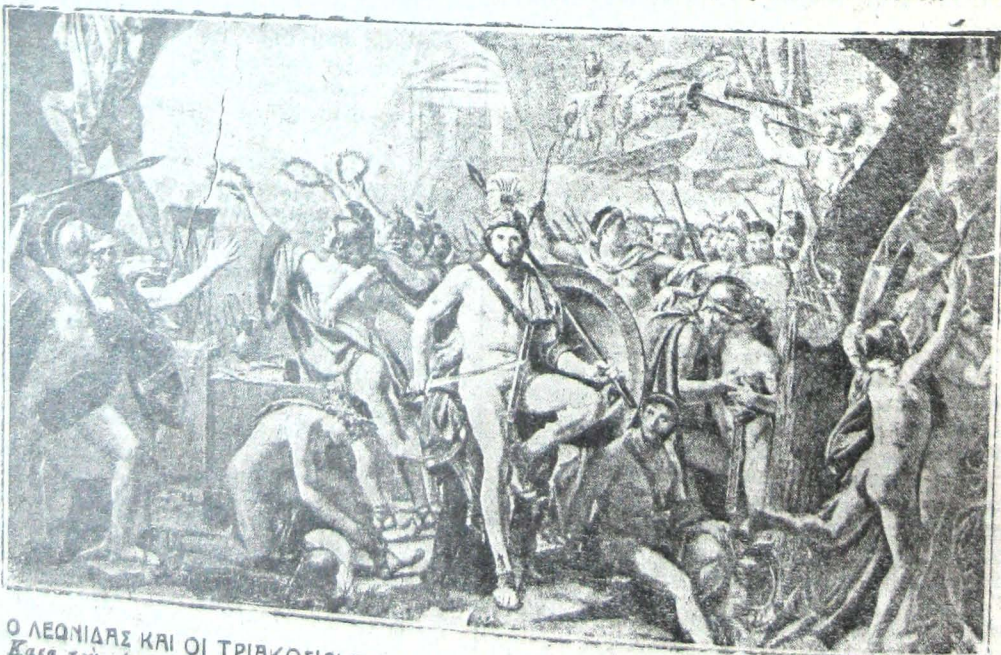
Αὐτὴ γέννησις τὴν ἀθάνατην νίκην τῆς Σαλαμίνος, τότε ποῦ ἡ Ἑλλάς ὁλόκληρη ἐνέσθησε σὲ μὴν ὑπέρτατη καὶ νικηφόρον προσπάθεια ἐναντίον τῆς βαρβαρότητος τῆς Ἀνατολῆς. Ἐξίστην, γράφει ὁ μέγας Αἰσχύλος, μὴ κραυγὴν ὁπέραντη, τονισμένην σὲν ἕνας ἰσχυρὸς ψαλμός, ὑψώθησε ἀπὸ τῆς γραμμῆς τῶν Ἑλλήνων ποῦ τὴν ἐπανέλαβε μακροῦν ἡ ἡδὴ τῶν βράχων: «Ἐμπρός, παῖδά τῆς Ἑλλάδος, ἐλευθερώσατε τὴν πατρίδα σας, τὰ παιδιὰ σας, τὴν γυναῖκα σας, τοὺς νασοὺς τῶν θεῶν τῶν πατέρων σας καὶ τοὺς τάφους τῶν προγόνων σας: μὴ μάχη μόνο θὰ κρίνῃ τὴν τύχην τῶν ἀγαθῶν σας!»

Τὸ ἴδιον αὐτὸ αἶσθημα ἔδωκε σὲν Ρωμαῖκὴς λεγεῶνες αὐτὴν τὴν τεράστια δύναμις ἀντιστάσεως ποῦ δὲ μπόρεσαν νὰ τὴν λυγίσουν οἱ στρατιῆς ἐχθρῶν μεγαλοφυῶν, ὅπως τοῦ Ἀννίβα καὶ τοῦ Μιθριδάτη.

Ἐκεῖνον ποῦ διέκρινε τοὺς ἀρχαίους πολέμους ἀπὸ τοὺς σημερινούς ἦταν ὁ ῥόλος ποῦ ἔπαιζε σ' αὐτοὺς ἡ προσωπικὴ δύναμις καὶ ἀνδρεία τῶν στρατιωτῶν. Οἱ τοξοὶ καὶ οἱ σφενδονιστῆς δὲν ἔπαιζαν σ' αὐτοὺς παρὰ δευτερεύοντα ῥόλο. Τὸ ἱππικὸν δὲν ἐπαιζοῦσε ἀκόμη ἐφόδους, οἱ δὲ ἱππεῖς γιὰ νὰ πολεμήσουν κατέβαιναν ἀπὸ τὰ ἵππων τους. Ὅσο γιὰ τῆς παραδόξους πολεμικῆς μηχανῆς τῶν ἀρχαίων—ἄρματα ἐφοδιασμένα μὲ δρέπανα, ἐλέφαντες μὲ πυγμὴν ἀπάνω στὴν οὐχὴν τοὺς—αὐτοὶ δὲν ἔπαιζαν, ὅπως ἴσως φανταζόσθε, τρωμερὸν ῥόλο στὴν μάχη. Ὁ Πύρρος, ὁ ὁποῖος χρησιμοποίησε καὶ ἄρματα καὶ ἐλέφαντες ἐναντίον τῶν Ρωμαίων, στήν ἡρωϊκήν μάχην, ὅνους κατάρθρωσε νὰ τοὺς πτοήσῃ μ' αὐτὰ καὶ νὰ τοὺς συνεντρίψῃ. Στὴ δεύτερη ὁμοῦ μάχην, οἱ Ρωμαῖοι ἀνοίξαν τῆς γραμμῆς τους, ἀφῆσαν νὰ περάσουν μισὸν ἀπ' αὐτοὺς οἱ πολεμικῆς μηχανῆς καὶ οἱ ἐλέφαντες τοῦ Πύρρου, καὶ κατόπιν τῆς κατεστρεψάντων πᾶντας τοὺς ἀπὸ πίσω καὶ τὴν ἀνέστη τους.

Τὸν κυριώτερον ῥόλο σὲν πόλεμον τῶν ἀρχαίων ἔπαιζαν τὸ ἐκόντιον καὶ τὸ σπαθί. Γι' αὐτοὺς οἱ στρατιῶται ἐλθοντες νὰ εἶνε ἀθάνατοι. Ἰὴ αὐτὸ μὴλοισιν οἱ Ἕλληνες καὶ οἱ Ρωμαῖοι πολεμοῦσαν μὲ γυμνά χεῖρα καὶ πύδια, οἱ οἱ λαλοῦντες μὲ ἐξοικαστο τοὺς ὁπλῆς τους.

Κατὰ τὸ μεσαίωνα ὁ πόλεμος ἦταν σὲν ὁδὸν ὁμοῦ καὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων. Μονομαχίαι ὁ μὴχης ἢ μᾶλλον ὁ ἀρχηγὸς ἀλλάξε καὶ εἶνε ἐκτείνοντες τῆς καὶ ἱπποτικῆς. ἔχει τὴν καινούργιαν ἀνδρείαν τῆς ὁποῖας τοῦ ἐδίδεκε ὁ χροῖμας. ὁ ἀνδραγαθισμὸς οἰκτο, εὐγένεια, ἀφυσίωση σ' ἕνα ἰδιόμορφον. Τὸ τελευταῖον τοῦ γεγονότος ὅτι ἐκτείνοντες ὁλοκληρῶν αἰῶνες οἱ οἱ ἱπποῦται τῆς εὐρώπης νὰ ἐλθοντες λαμοῦσαν γιὰ νὰ εἶνε ἐκτείνοντες τὸν τοῦ

Ο ΛΕΩΝΙΔΗΣ ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΙΑΚΟΣΙΟΙ ΣΤΙΣ ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ. (Πίναξ τοῦ μεγάλου ζωγράφου Δαβίδ). Κατὰ τὴν ἀρχαίαν πολιτικὴν, ὡς τοῦ ῥόλου ποῦ ἔπαιζε σ' αὐτοὺς ἡ προσωπικὴ ἀνδρεία, οἱ στρατιῶται ἐλθοντες νὰ εἶνε καὶ ἀθάνατοι. ἔχει μὴ: παρασιάζει καὶ ὁ μέγας Δαβὶδ σ' αὐτὴν τὴν εἰκόνα καὶ τοῦ: τριανταεὶς, ἀθανάτους ἦρωας τῶν Θερμοπυλῶν.

Κατὰ τὸ μεσαίωνα ὁ πόλεμος ἦταν σὲν ὁδὸν ὁμοῦ καὶ τῶν ἡρωϊκῶν χρόνων. Μονομαχίαι ὁ μὴχης ἢ μᾶλλον ὁ ἀρχηγὸς ἀλλάξε καὶ εἶνε ἐκτείνοντες τῆς καὶ ἱπποτικῆς. ἔχει τὴν καινούργιαν ἀνδρείαν τῆς ὁποῖας τοῦ ἐδίδεκε ὁ χροῖμας. ὁ ἀνδραγαθισμὸς οἰκτο, εὐγένεια, ἀφυσίωση σ' ἕνα ἰδιόμορφον. Τὸ τελευταῖον τοῦ γεγονότος ὅτι ἐκτείνοντες ὁλοκληρῶν αἰῶνες οἱ οἱ ἱπποῦται τῆς εὐρώπης νὰ ἐλθοντες λαμοῦσαν γιὰ νὰ εἶνε ἐκτείνοντες τὸν τοῦ

